

VENEÇUELA:

COP D'ESTAT
0
REVOLTA POPULAR?

Aquest suplement vol plantejar un debat que creiem essencial per a l'esquerra. Veneçuela i el chavisme són una referència internacional important (des d'Europa fins al món àrab). Es va proclamar com la construcció del "Socialisme del segle XXI" i havia aixecat enormes il·lusions. Més de 17 anys després Veneçuela es debat en una crisi de fam terrible i grans manifestacions contra el règim. Ens és urgent aprofundir què passa, reflexionar sobre la política que ha portat a la situació actual i quina política ha de tenir l'esquerra revolucionària. El que hi ha en joc és construir una sortida per l'esquerra, davant el que es presentarà com un nou fracàs i que el capitalisme utilitzarà per enfortir-se prenent que no hi ha alternativa. Així, Veneçuela, s'ha convertit en l'espantall de la dreta per castigar qualsevol opció pel canvi, com utilitza el fracàs de Syriza a Grècia. Ens calen respostes.

Creiem que cal fer aquest el debat, tot i que des del chavisme i les organitzacions que se'n reivindiquen, es nega qualsevol crítica, titllant-la d'estar al servei de l'imperialisme. No es discuteix, es denuncia, s'insulta. Una manera d'afrontar els problemes que ha estat autèntica gangrena al moviment obrer i no és nova: és la mateixa lògica de Stalin quan va acusar el POUM o l'anarquisme de quintacolumnistes a la Guerra Civil espanyola. Quan, contra la política dictada per Moscou, plantejaven aprofundir la revolució, però van pagar amb la vida la seva dissidència. Mentre Stalin pactava amb el mateix Hitler un acord de no-agressió pocs dies abans de l'esclat de la II Guerra Mundial, ordenava liquidar els revolucionaris espanyols acusant-los de ser agents del feixisme. En el 80 aniversari de l'assassinat d'Andreu Nin convé no oblidar-ho. Avui, els nostres companys de la UIT-CI, el Partido Socialismo y Libertad (PSL) que a Veneçuela lluiten per construir una sortida a l'esquerra davant la crisi actual, es troben davant les mateixes acusacions del règim de Maduro. És, per cert, el mateix de què ens acusen els qui des de l'esquerra defensen el règim de Baixar al-Assad a Síria, que ha ofegat en sang la revolució de 2011 i callen quan Al-Assad (o Maduro) veuen en Trump un "potencial aliat".

2001-2002

Una posició revolucionària davant el cop i els lock-out

Davant del lock-out patronal del 10/12/2001. Primer assaig per al cop.

Companys treballadors:

Els empresaris, banquers i grans amos de terres, recolzats pels partits polítics que representen els seus interessos i per la burocràcia sindical que segueix enquistada en la CTV, estan cridant a un Atur Nacional per al dia 10 de desembre del 2001. Explotadors i buròcrates diuen que l'atur és perquè s'oposen a la desocupació, la pobresa i la inseguretat i perquè el President Chávez els escolti. Diuen per tant, que és una acció a favor dels interessos del país.

Nosaltres que no som part ni recolzem a aquest govern, estem en contra d'aquest atur i li diem a tots els treballadors que són falsos i hipòcrites els arguments que esgrimeixen els empresaris, els polítics i els sindicalers per a la convocatòria a l'Atur del dia 10.

Fedecámaras convoca l'atur perquè sent que amb la presentació d'algunes lleis, que s'estan discutint i aprovant en l'Assemblea Nacional, enmig de la Llei Habilitant, perjudiquen els seus interessos de classe. Els buròcrates polítics i sindicals recolzen l'atur perquè són acòlits dels patrons i perquè tenen la intenció de fer caure a Chávez, buscant recuperar els seus privilegis anteriors, administrant ells aquest estat burgès.

Les veritables raons de l'atur nacional del 10 són: (...)

Creiem que cal mobilitzar-se i organitzar-se per reclamar els drets dels treballadors i el poble, fins amb vaga general, contra aquest i qualsevol govern, però, no pot ser al costat dels responsables de l'actual situació econòmica com són: Fedecámaras, CTV, AD, Copei i els nous partits i personatges que han sorgit d'aquests.

Nosaltres no creiem que Chávez amb aquest règim militarista, estatista i burgès pugui resoldre els problemes fonamentals que vivim els treballadors i el poble. Menys ho resoldran els que no ho van resoldre governant durant més de 40 anys. Els problemes dels treballadors i el poble els resoldran els mateixos treballadors i sectors populars, prenent el poder i governant per a benefici seu.

Butlletí del PST -antecessor del PSL- "La Chispa" distribuït a València, el 5 de desembre de 2001¹

El rol de la classe obrera davant del cop del 10 d'abril de 2002

El cop dictatorial i la revolució triomfant d'abril de 2002, van trobar a la classe treballadora en un estat de divisió i polarització extrema. En un extrem estava la burocràcia sindical de la CTV, que des de temps enrere havia claudicat totalment als dirigents empresarials i s'havia col·locat com a furgó de cua de Fedecámaras, i que en aquestes condicions va participar en l'atur

del 10 d'abril, promogut pels patrons. En l'altre extrem estaven tant els treballadors que s'identificaven políticament amb el chavisme, com aquells corrents sindicals classistes i independents, que es venien consolidant (...) i es distingien per la

seva combativitat i la defensa de l'autonomia sindical. (...)

Però a diferència de l'atur del 10 de desembre de 2001, que va comptar amb una proporció important de treballadors que no van assistir als seus llocs de treball (... a l'abril...), els treballadors van anar als seus llocs de treball. En les instal·lacions petroleres, on els colpistes tenien xifrades les seves esperances, aquests van ser repudiats i van veure com els petrolers i els sectors populars s'enfrontaven als voltants de les refineries a les bandes armades finançades per la plana executiva de Pdvsa que volia costes el que costés garantir el lockout patronal.¹

Molts dels qui avui militem en el Partit Socialisme i Llibertat, i en el Corrent Classista, Unitària, Revolucionària i Autònoma (C-cura), en aquell moment vam enfrontar decididament l'acció contrarevolucionària que era continuació del cop d'abril del 2002,...

A El Palito i a Yagua, els nostres militants encapçalats per Orlando Chirino, van jugar un paper protagonista en l'organització i mobilització de centenars de treballadors, que amb el suport de les comunitats limítrofes, des del despuntar de l'alba es van apostar en els portons de la refineria i en el surtidor de gasolina de Yagua, per garantir el subministrament de combustible, enfrontant als colpistes i als gerents que van sabotjar les instal·lacions de la indústria petrolera.

A Anzoátegui els nostres companys, al costat de milers de treballadors petrolers i pobladors de les comunitats, van jugar un paper similar, enfrontant l'atur-sabotatge. Tant en El Palito com en la refineria de Puerto La Cruz, els gerents de "Gente del Petroleo" i els seus aliats de la Coordinadora Democràtica no van poder aturar el funcionament de les refineries. Van ser les úniques que no es van parar, gràcies a la fèrria unitat dels petrolers. Fins i tot,

outs patronals

molts d'ells no eren chavistes, ni recolzaven al govern, però en aquells moments de dura confrontació de classe, es van enfrontar a la meritocràcia i als patrons que els explotaven des de temps del "puntofijismo".

José Bodas –també militant del PSL-, avui secretari general de la Futpv, va ser un dels protagonistes d'aquella defensa de la indústria

petrolera. Al costat de molts treballadors va jugar un rol de primera importància, que el propi president Chávez va haver de reconèixer amb la condecoració que li va ser conferida, reivindicant així la tenaç lluita que va encapçalar aquells dies, malgrat que Bodas ja enfrontava al govern en el terreny sindical, exigint respecte a les condicions laborals en la indústria petrolera. (...)²

Notes

1 Miguel Angel Hernández. PSL publicat en La clase.info en article El cop contrarrevolucionario d'abril de 2002 <http://laclase.info/content/el-golpe-contrarrevolucionario-de-abril-de-2002/>

2 Miguel Angel Hernández. PSL publicat en La clase.info en article Del sabotatge petroler de 2002 al daltabaix actual de la indústria. <https://laclase.info/content/del-sabotaje-petrolero-de-2002-al-descalabro-actual-de-la-industria/>

1.- La situació catastròfica del poble veneçolà?

Sí, ho és. Ho recollíem amb l'entrevista que li fèiem a Chirino en el suplement del LI 149. El Govern ha suspès les estadístiques. La pobresa que a 2015 arribava al 73% de les llars, al 2016 colpeja el 82%: calen 17 salaris mínims per comprar la cistella alimentària bàsica. La inflació que a 2015 era del 181%, el 2016 s'apropa 700%. L'economia s'enfonsa: el 2016 el PIB va caure un 12%.

Davant la gana, la manca de medicaments i el desproveïment, el Govern diu que hi ha una guerra econòmica, decreta l'estat d'excepció i denuncia un cop d'estat. És certa la guerra econòmica i l'especulació de la burgesia i l'imperialisme –ara i abans-, però la qüestió és quina és la resposta del govern: si cedeix o posa mesures per frenar-la. Però és realment un cop d'Estat?

2.- 2002 un cop d'estat intenta liquidar Chávez.

De l'11 al 14 d'abril de 2002 hi va haver un cop d'estat a Veneçuela, patrocinat per l'Espanya d'Aznar i els Estats Units de Bush, amb la patronal al capdavant, un sector de l'exèrcit, l'església catòlica i el suport de la burocràcia sindical de CTV. L'Alt Comandament Militar demana la renúncia de Chávez –que és detingut i dimiteix-, mentre la patronal crida a un lockout que, amb el suport de la burocràcia, pretén paralitzar l'estratègica companyia estatal de petroli, PDVSA.

La gran burgesia va sobrevalorar el triomf a les eleccions sindicals dels seus buròcrates, i va creure que tenia prou força per aturar el desenvolupament de les tímides reformes de la Constitució del 99 que en aquell moment es concreten amb un paquet de 49 mesures, entre elles una pseudoreforma agrària -com la de la República del 32-, la Ley de Tierras y Desarrollo Agrario que plantejava multes a les terres no explotades, la llei d'hidrocarburs... Davant d'això es va orquestrar el cop.

En aquell moment la nostra política, a Veneçuela com aquí, va ser clara: tot el suport a la mobilització popular contra el cop i la lluita dins de PDVSA per impedir el lockout i mantenir la producció evitant l'ofegament econòmic. Aleshores es va guanyar, la mobilització va restaurar Chávez i el cop va fracassar. (Veure requadre de la dreta i procés i política complets en: *El golpe contrarrevolucionario de abril de 2002* <http://laclase.info/content/el-golpe-contrarrevolucionario-de-abril-de-2002/>)

Prou de gana i repressió a Veneçuela

A Veneçuela des de fa més de 40 dies hi ha una rebel·lió popular en curs. Milers de joves, treballadors i habitants de diferents comunitats es vénen mobilitzant en tot el país contra el govern "hambreador", corrupte i repressiu de Nicolás Maduro.

A les protestes es vénen sumant cada vegada amb més força sectors populars de barris tradicionalment chavistes. (..)

Maduro diu que el que existeix a Veneçuela "són plans colpistes pinochetistes" per derrocar al seu govern i tot el que passa està organitzat per "bandes feixistes" pagades per "l'imperi". Va arribar al punt de dir que els "chavistes serien els jueus del Segle XXI" (per l'Holocaust nazi). Res tan fora de la realitat. Hi ha sectors de l'esquerra mundial que creuen en aquesta mentida, confosos per l'antecedent de l'intent de cop proimperialista a Chávez del 2002. La situació és una altra. La gent ha sortit al carrer per la gana i el desproveïment i l'oposició política reclama eleccions lliures que Maduro es nega a atorgar. Qui actua en forma totalitària és Maduro. Qui usa a les forces de seguretat i l'Exèrcit per reprimir al poble és Maduro. És el seu govern el que ha militaritzat l'estat de Táchira per la rebel·lió i el desbordament popular. És el seu govern, recolzat en les Forces Armades, el que ha enviat als manifestants detinguts a tribunals militars. És la seva repressió la que ja porta el nombre de prop de 40 morts i centenars de ferits.(...)

Els que estan al carrer protestant no són "bandes feixistes" sinó un poble i una joventut desesperada per la gana, el desproveïment, la repressió i la pèrdua de les expectatives en els governants que es deien ser "del poble".

El poble treballador veneçolà s'enfonsa en la més profunda crisi econòmica de la seva història. Mentre que el govern de Maduro i el PSUV es presenten davant el món com a "socialistes", apliquen un ajust per pagar puntualment el deute extern. Per pagar en els últims tres anys 70 mil milions de dòlars va retallar un terç les importacions el que ha generat la gran escassetat. (...)

Aquestes protestes, que es generalitzen en tot el país, són expressió del profund descontent i el repudi a Nicolás Maduro. El seu govern no és d'esquerra. És un govern cívic-militar d'un fals socialisme que mata de gana al poble, incapaç de garantir els productes bàsics de la dieta del veneçolà. Que paga el deute i lliura milions de dòlars a grups empresarials i que va donar el petroli a les transnacionals a tra-

vés d'empreses mixtes, i s'apresta a lliurar les riqueses mineres de l'anomenat Arc Miner del Orinoco en el sud-est del país. El sùmmum del seu fals antiimperialisme és que (...) el govern de Maduro va aportar 500 mil dòlars a l'acte d'assumpció de Trump via una "donació" de l'empresa Citgo, que és la representant de PDVSA en els EUA. L'esquerra mundial no pot ignorar tots aquests fets.

En aquest marc, i pressionat per l'ona de manifestacions, el govern convoca a una Assemblea Constituent antidemocràtica i fraudulenta, sense eleccions lliures. La meitat dels 500 membres serien triats per organitzacions "comunals" o socials controlades

burocràticament pel PSUV. I l'altra meitat en "eleccions territorials" que ningú sap que signifiquen. Una Constituent a la seva mesura per perpetuar-se en el poder i seguir avançant en la instrumentació de mesures que restringeixen les llibertats democràtiques i seguir ajustant.

Per tot això, des de l'esquerra revolucionària, recolzem la rebel·lió popular que reclama que s'en vagi Maduro. No recolzem a la vella oposició patronal de dreia i proimperialista agrupada en la *Mesa de la Unidad Democrática* (MUD), que tracta de capitalitzar el genuí descontentament popular. La MUD no crida a derrotar l'ajust, ni qüestiona els pagaments del deute. Per contra, busquen el poder per aprofundir el "paquet". Per això, les marxes van més enllà de les seves convocatòries, i les mateixes són, cada vegada més, protagonitzades per habitants dels barris populars, tradicionalment afectes al chavisme. Per això, al costat de la mobilització és necessari seguir impulsant la formació d'un pol polític alternatiu de l'esquerra i el poble treballador que sigui independent del PSUV i de la MUD. En aquest sentit s'estan donant passos positius amb el reagrupament de la "Plataforma del Poble en Lluita i el chavismo crític" que agrupa tant a sectors de l'esquerra chavista com no chavista, com el Partit Socialisme i Llibertat (PSL).

Maduro se n'ha d'anar amb la mobilització obrera i popular i com ho planteja a Veneçuela el nostre partit germà, el Partit Socialisme i Llibertat (PSL), diem que només un govern dels treballadors i de les organitzacions populars que apliqui un pla econòmic d'emergència al servei dels treballadors i el poble serà una sortida. Un govern que apliqui mesures com la suspensió dels pagaments del deute, entre d'altres, i que destini aquests recursos per realitzar urgents importacions d'aliments i medicines per atendre la greu crisi social.

En aquest camí cridem a expressar la solidaritat internacional amb la lluita del poble veneçolà per acabar amb la repressió i aquest desastre econòmic i social.

la!

**Prou de gana i repressió a
Veneçuela!**

No als tribunals militars!

**No a la Constituent fraudulen-
ta!**

Fora Maduro!

18 de maig de 2017

*Extractes de la declaració de la
Unitat Internacional dels
T treballadors- Quarta Internacional
(UIT-QI)*

(*) A 20 de juny els assassinats són, segons el Tribunal Suprem de Justícia, del Ministeri Públic 75 morts, incloent als morts en dos saquejos, un a Caracas i un altre en Carabobo.

54 d'aquestes morts (72%) van ocórrer per armes de foc i 2 per inhalació de gasos lacrimògens. Armes de foc i gasos tòxics estan expressament prohibits en la repressió i contenció de manifestacions per l'article 68 de la Constitució. De les 54 morts per arma de foc, el Tribunal investiga 10 comeses per forces de seguretat i 13 per civils i diu que hi ha 44 persones detingudes per 21 dels homicidis. 22 dels detinguts són funcionaris de seguretat que el Govern encara no ha lliurat a Justícia. Suposem que els altres 22 seran de *Colectivos* i *Sicariato* doncs són els que tenen armes de foc, contra l'article 324 de la Constitució que diu que són monopoli de l'Estat... i sense descartar que hi hagi detinguts que no hagin tingut res a veure amb els crims, com en el cas del treballador ferrominer Rodney Álvarez que porta 6 anys a presó preventiva acusat de trets en l'assemblea de Sintra-Ferrominera, quan és públic el vídeo en què qui dispara matant a un treballador i ferint a altres dos, és un militant del PSUV, Héctor Maican, que va ser detingut però defensat públicament pel governador. (NE)

3.- La política de Maduro avui

La gran patronal veneçolana i l'imperialisme no es refien de governs com Chávez o Maduro, que no controlen directament. Són governs burgesos, encara que parlin de socialisme no qüestionen el capitalisme. Representen els interessos d'un sector de la burgesia (essencialment l'anomenada *boliburgesia*, lligada fortament al petroli i l'extracció), tenen una component nacionalista que els fa buscar el seu espai d'influència regional i tenen una política assistencial cap a les classes més pobres que els hi va donar un suport popular.

La política de l'imperialisme i de la patronal és substituir-los tan bon punt puguin, quan hagin perdut la seva base social i ja hagin fet la feina bruta. Com van fer amb el PSOE de Felipe González, després d'haver garantit l'entrada a l'OTAN i la reconversió industrial. La qüestió és si per a treure'ls del mig recorren al cop d'estat o no: amb el PSOE va ser per la via electoral. En canvi a Egipte, per intentar tancar un procés revolucionari van donar suport el cop d'estat d'Al-Sisi contra Mohamed Mursi. I això és així perquè el gran capital posa en una balança els seus interessos i el perill d'un alçament de les masses: si creu que encara els preserva i que pot seguir fent la guerra econòmica al seu favor, no corre el risc i busca la sortida electoral; si pensa que no o que controla el

moviment –com a Egipte amb l'aval d'importants sectors l'esquerra- el dona. A **Veneçuela avui per avui, la gran patronal i l'imperialisme que al 2002 va impulsar un cop d'estat, per a treure's de sobre avui a Maduro, a través de la MUD demana eleccions perquè tem que el moviment de masses desbordi la situació.**

Avui el govern de Maduro davant de l'especulació i la "guerra econòmica", en lloc de fre, dona espai a la gran patronal. El **gener 2017 es va crear el Consejo de Economía Productiva** que es reuneix cada setmana i incorpora els principals sectors patronals de Fedecámara, amb els quals el govern acorda plans d'austeritat, liberalització de preus, privatitzacions, entrega de terres recuperades... A més la política canviària amb diversos preus pel dòlar, afavoreix la gran burgesia exportadora i importadora, que pot canviar el dòlar a 10 bolívares mentre en els mercats paral·lels el pot vendre a centenars, sense tampoc cap mesura contra la fuga de capitals de més mig billió de dòlars en els darrers anys.

D'altra banda, la política de distribució amb els CLAPS (*Comitès Locales de Abastecimiento y Producción* que inclouen les *Misiones*), estableix un control directe sobre la gent a través de la distribució dels productes bàsics.

Multinationals i imperialisme.

Una altre de les claus del cop de 2002 van ser els frecs amb els EUA i Espanya amb la tímida llei d'hidrocarburs. Però des del 2006

Maduro no, Chávez sí?

És aquesta una discussió amb sectors del chavisme crític i també amb organitzacions d'aquí que es reclamen chavistes. Per nosaltres, Maduro no és una ovella esgarriada, sinó la continuïtat de la política de Chávez.

El 2013 coincideixen la mort de Chávez i la caiguda del preu del petroli, que havia estat per sobre dels 100 dòlars barril. Així doncs, cal veure què feia Chávez en els anys anteriors, de bonança econòmica. Una part de les entrades milionàries del petroli efectivament van anar a parar a plans assistencials per pal·liar la pobresa, on es van emmarcar les Misiones. Això podia ser una necessitat imperiosa davant la urgència social a 1999. Però que 14 anys després i amb entrades milionàries, es constati un procés de desindustrialització d'entre el 30-40%, especialment de gran indústria –la que més ocupació genera i tampoc es reverteix el dèficit d'autosuficiència alimentària reflecteix la

manca d'inversió productiva per millorar o canviar l'estructura del país. Així per exemple, l'anunci a bombo i plateret que es reduïren les exportacions de ferro i alumini per desenvolupar la indústria nacional, va ser una cortina de fum sobre la caiguda de la producció: a la nacionalitzada Sidor, la producció de ferro a 2013 estava en un 45% de la potencia instal·lada; i l'alumini produït per la també nacionalitzada Alcasa entre 2012 i 13 va caure un 28%.

El predomini de l'estructura productiva extractivista es mesura en la dependència de l'exportació de petroli: si a 1997 era el 77% de les exportacions, a 2012, era del 96%. Chávez ho va anomenar el "Socialismo petrolero". També el gruix de les seves aliances internacionals es van bastir al voltant de la explotació i defensa del preu del cru: així els milionaris acords de 2009 amb la Rússia de Putin i Xina. O els establerts

amb l'Iran d'Ahmadinejad. O, amb Gadafi... i d'aquí la seva política de suport als règims àrabs reaccionaris contra els seus pobles en ple procés revolucionari de 2011. Els preus del cru van estar creixent en forma exponencial fins a 2006, any amb un dels pics màxims de producció. Però a partir d'aquí, els preus van seguir sent alts però ja no tant. Resultat: PIBs negatius a 2009 i 2010 (Chávez deixa el país amb un 1,3 a 2013) i comença un endeutament que de 2006 a 2013 passa de al voltant del 30% a més del 70% del PIB.

A més, Chávez va impulsar l'UNASUR a 2007 i la creació al seu sí, del COSIPLAN al 2009, que prenia en les seves mans el tema de les infraestructures que des del

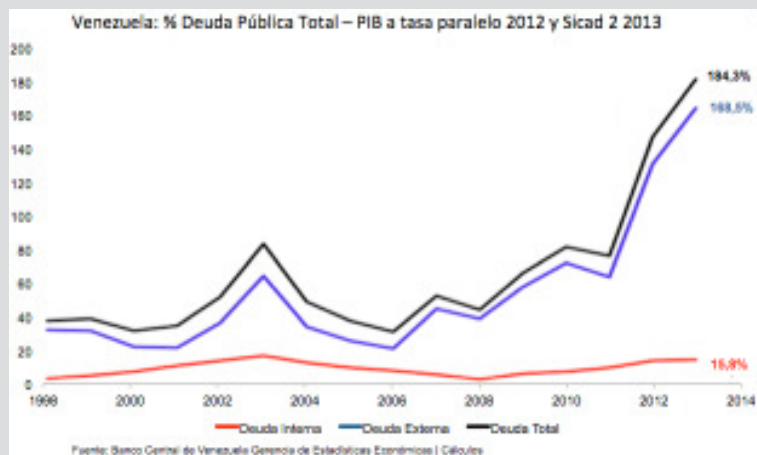
l'imperialisme per si sol, probablement no estava en condicions d'imposar.

L'extracció de carbó i or a territoris indígenes va créixer a partir del 2006 cosa que va afectar greument a yekuanas i sanemas. Després que Chávez el 2009 va revocar la concessió a la canadenc *Gold Reserve*, a 2011 es reactiva l'extracció amb l'anunci de l'enorme projecte miner anomenat llavors "Arco Minero de Guayana" –la megamineria del Arco minero del Orinoco, de Maduro-. Aquestes explotacions es comencen sota la intervenció directe de l'exèrcit i amb empreses mixtes.

La política antiimperialista també va tenir potes curtes. No només pel COSIPLAN-IIRSA, o per ser el tercer proveïdor de petroli dels EUA o la sisena potència de refineries i estacions de servei, i per tant tenir els EUA com el primer comprador de cru veneçolà, que pot ser una necessitat ineludible. També per la política seguida amb les multinacionals a les quals després de les publicades expropiacions –totes amb indemnització-, els va reobrir la porta amb les empreses mixtes: ChevronTexaco, ConocoPhillips, Statoil, British Petroleum, British Gas Group, Royal Dutch Shell, Repsol YPF, Total Fina Elf... apart de les esmentades xineses i russes. En

el balanç de l'estructura productiva cal doncs tenir en compte el paper del capital estranger, així com la teoria de l'economia públic-privada i empreses mixtes com part del "Socialisme del s. XXI".

De fet, sota Chávez, van seguir quedant majoritàriament impunes els crims que seguia perpetuant el *sicariat* de la patronal. En el medi rural, les pressions de la burgesia per a no perdre propietats va fer que moltes

2000 venia impulsant l'imperialisme ianqui amb l'IIRSA (Integración de la Infraestructura Regional Suramericana). Aquest pla que va ser molt rebutjat a tota Llatinoamèrica era un pla extractivista per buidar els recursos naturals de tot el subcontinent –incloses les reserves d'aigua- i canalitzar-los cap els EUA. El COSIPLAN assumeix gran part de la cartera de projectes de l'IIRSA (de fet s'anomena COSIPLAN-IIRSA), començant per les enormes carreteres que obren camí a terres de comunitats indígenes, però sobretot la seva essència extractivista amb la megamineria per arrencar a cel obert la riquesa de la terra. Chávez, amb el llenguatge de la revolució bolivariana i la integració llatinoamericana, va donar cobertura a uns plans que

“demarcacions” de terres de pobles originaris –reconeixement oficial dels límits i territori de cada poble- quedessin paralitzades. Així els *sicaris* dels terratinents els seguien assassinant com “ocupants il·legals” de les grans finques, com ara amb els yukpa en el 2009. Del 2001 al 2009 van ser assassinats 214 camperols i només hi va haver 7 detinguts. També es va mantenir la impunitat dels crims del *sicariat* contra el sindicalisme, especialment durant l'onada de mobilitzacions del 2012 exigint el compliment dels convenis, en molts casos contra el propi govern perquè eren empreses nacionalitzades: hi va haver 77 assassinats –quasi el triple de l'any anterior. Ja abans, al 2008 havien estat assassinats a Cagua (estat d'Aragua) els nostres companys dels PSL (llavors USI), Richard Gallardo, coordinador nacional de la *Unión Nacional de Trabajadores* i president de la seccional d'Aragua, Luís Hernández, dirigent sindical de Pepsi Cola, i Carlos Requena, delegat de prevenció de Produvisa: a dia d'avui els culpables continuen impunes.

La baixada dràstica del 2013 del preu del petroli –que a més es va acompanyar d'una caiguda de producció- només va posar al descobert la gravetat d'aquella política assistencialista que en res va tocar l'estructura productiva i va fer al poble veneçolà menys sobirà que abans. Ara depèn absolutament de la importació dels productes més bàsics, una importació que a més s'ha deixat en mans de la burgesia que tanca i obre l'aixeta a la seva voluntat. A més la inexistència d'una real reforma agrària i d'una política de sobirania mínima ha fet que productes que abans s'exportaven com ara el sucre, ara se n'ha d'importar el 60%; a més del 100% del blat, el 76% de la llet, el 39% del blat de moro, el 45% de l'oli... (segons dades actuals del propi govern: <http://misionverdad.com/la-guerra-en-venezuela/datos-sobre-la-importacion-alimentaria-en-venezuela-infografia%20>)

tant les empreses ianquis com les espanyoles treballen en empreses mixtes. Ja la “nacionalització” del Santander per Chávez, va ser a canvi d'una indemnització milionària que va donar a Botín un benefici de 300 milions d'euros. I la relació amb Trump no es debilita, sinó que més enllà del qualificatiu de “camarada” de Maduro, es concreta en l'aportació de mig milió de dòlars per a la festa de la seva elecció a través de CITGO (filial de PDVSA, i sisena refinaria d'EUA): la mateixa aportació que JP Morgan i Exxon, i el doble que Google o Pepsi.

Que no està en guerra amb l'imperialisme es constata també amb el pagament rigorós del deute, sense voler ni tan sols fer una auditoria, mentre han caigut un 57% les importacions que són essencialment aliments i medicaments. No hi ha dades oficials, però tothom concorda en que els pagaments són desorbitats i el rendiment dels bons del deute públic i de PDVSA son d'un 25% de mitjana.

Un símbol d'aquest acord amb l'imperialisme és l'Arco Minero de l'Orinoco amb els primers decrets al març 2017 –desenvolupant el pla de Chávez de 2011-: són milers de quilòmetres quadrats d'explotació megaminera d'or, plata, coltan... que s'emporten per davant 10 pobles indígenes i afecten les

principals reserves d'aigua del país. El model d'explotació seran les empreses mixtes similars a l'establerta amb la canadencs Barrick Corporation, seguida de ianquis, russos i xinesos. Els aixecaments indignes per aturar-lo se salden amb morts i repressió.

També la creació de les *Zonas Económicas Especiales*, fent reviure el projecte de l'FMI que va fer seu Caldera en els anys 90, i que comporta la liberalització integral de part del territori nacional. Així a 2014/2015 Maduro va crear la ZEE de Paraguaná (estat de Falcón), la d'Ureña (estat de Táchira) i la *Zona de Desarrollo Estratégico de la Faja Petrolífera del Orinoco Hugo Chávez* (la major reserva certificada d'hidrocarburs del món) per facilitar, diuen els seus mitjans, la participació d'empreses privades de Xina, Japó, Europa i Amèrica Llatina.

Així les coses, la posició de l'imperialisme no és la del cop com a 2002. Al contrari, va impulsar a 2016 la Mesa pel diàleg amb Zapatero, Torrijos, Fernández, i l'enviat directe del papa per l'església, tot

Rebutgem l'intent d'imposar una "Asamblea Constituent" tramposa i antide

La Plataforma del Poble en Lluita i del Chavisme Crític rebutja enèrgicament l'intent d'imposar, per part del govern de Maduro, l'estafa de "l'Asamblea Nacional Constituent" sense una autèntica Sobirania Popular.

El primer que volem deixar clar com a Plataforma del Poble en Lluita i del Chavisme Crític, és la nostra més absoluta convicció que **el tema constituent no és una qüestió merament jurídica, ni molt menys restringida a "experts" constitucionalistes: és fonamentalment un assumpte polític, i el seu autèntic protagonista i subjecte hauria de ser el Poble Treballador.** Per aquesta raó, l'esmentada "proposta" és un absolut contrasentit, d'una banda, perquè **no és una proposta sinó una imposició del govern de Maduro, que és qui està prenent "la iniciativa", no consultada amb el Poder Originari, és a dir, amb el poble, si està d'acord o no amb "l'assemblea nacional constituent"**, i per l'altra, perquè ell mateix és un govern deslegitimant i amb un gran rebuig popular que no té el lideratge i ni la confiança necessària per posar-se al capdavant d'un genuí procés constituent. A més ve aplicant un brutal paquet d'ajust, que reprimeix i ens mata de gana, convertint-se en els fets en la veritable poma de la discòrdia en el marc de la terrible tragèdia social que estem vivint.

Les seves formes són tan barroeres i descarades que intenta imposar de manera unilateral al poble una assemblea constituent sectoritzada i corporativitzada, així com les bases electorals que li permeten garantir-se més de la meitat dels delegats, una vulgar còpia dels congressos del PSUV i "de la pàtria", manejats al seu caprici per la cúpula governant. Amb aquesta "proposta d'Asamblea Constituent", el govern intenta evadir la seva responsabilitat en la catàstrofe que viu el poble veneçolà, i és una maniobra per distreure l'atenció dels nostres veritables problemes, com la gana, la inflació, o els salaris destruïts. A més, una veritable Constituent és un procés de Revolució Permanent el protagonisme decisiu de la qual l'exerceix el poble de manera quotidiana a través del debat de les qüestions fonamentals del país, no en esdeveniments epilèptics creats

absurdament per les mateixes cúpules, que releguen el Poder Originari fan de la democràcia només una frase buida i del mateix poble un instrument per a la seva manipulació. D'altra banda, caldria preguntar-se si el problema central que vivim els veneçolans és per la Constitució del 99 o per una gestió governamental terrible i descarada a favor del capital.

Tampoc és un instrument, com diuen: "superior per a la "pau" ni per desenvolupar "un nou model productiu". En rigor el que busca el govern és avançar en mesures totalitàries i seguir restringint les llibertats democràtiques. Canviar les regles del joc per perpetuar-se en el poder, a través d'una "Asamblea Constituent" feta a la seva mesura. En el fons estan pervertint l'exercici democràtic, fins al punt que no poden fer cap procés electoral, ni tan sols als sindicats, perquè se saben derrotats.

Reivindiquem el dret a la protesta i apostem per la mobilització del poble

Reivindiquem categòricament el dret a la protesta i a la mobilització del poble pels seus propis interessos i al marge d'ambdues cúpules, per raó de la dramàtica situació que l'afecta, que fa estralls en la seva quotidianitat i que el fan víctima de l'escassetat d'aliments, medicines, de la inseguretat, de la corrupció i de les seves cada vegada més precàries condicions d'existència, la qual cosa és responsabilitat absoluta d'aquest govern corrupte, repressiu i que ens mata de gana.

Per tot això afirmem que s'està gestant una rebel·lió popular, la qual treu el cap sense vincles ni identitat política amb la MUD, doncs comença a ser fruit genuí de la desesperació, orfandat i indignació popular, de la seva ràbia acumulada davant l'estafa política de la qual ha estat víctima per part dels qui s'autoproclamen "fills de Chávez": per les seves mentides recurrents i pel terrible "paquetazo" del govern de Maduro.

Hi ha evidències que en aquests moments el poble, a poc a poc, ha anat perdent la por i escapolint-se del ferri control i xantatge dels diferents mecanismes planificats pel govern (els Clap, Carnet de la Pàtria, etc.), així ho van confirmar revoltes com les de Cumaná, Ciud

dad Bolívar, Pto. La Cruz, Maturín, Maracaibo, Mérida, Valera, Sant Cristóbal, Maracay, València, i La Vega, a Caracas que han passat al llarg del 2016, i més recentment en el 2017, El Valle, Sant Martín, La Vega, El Paradiso, Barrio 5 de Julio a Petare, Mérida, Sant Cristóbal, València, Los Teques, Guarenas, Altos Mirandinos, Catia, Sant Bernardino, i altres expressions de rebel·lions i revoltes que cada vegada són més contínues.

Reivindiquem el dret a les protestes que es desenvolupen al país, exhortem al poble veneçolà, incloent-hi a les bases de la MUD i del PSUV-GPP, a no servir de "carn de canó" en les disputes pel control de la renda petrolera i del poder polític per a les seves pròpies finalitats, que mantenen dues cúpules procapitalistes, corruptes i venudes, que no tenen cap connexió ni sintonia amb els interessos i expectatives del poble treballador. No paga la pena tornar a vessar una sola gota de sang veneçolana per aquestes cúpules trànsfugues!

Ens neguem rotundament a desqualificar aquests esclats socials com a "accions vandàliques", "actes terroristes" o "colpistes", tal com ho fa el govern des dels mitjans oficials, incorrent en el reaccionari i hipòcrita discurs dels qui 28 anys enrere també van cridar "delinqüents" i "subversius", una manera de qualificar avui al poble indignat i que ahir es va llançar als carrers un 27 de febrer del 1989. Fins i tot la MUD es distancia de les protestes i saquejos que són conseqüència de la ira i frustració dels pobres, deixant al descobert el seu caràcter antipopular.

I és que un esclat social és un procés que reflecteix la desesperació de la gent, causada per la gana, la desocupació, la incertesa, que porta a milions de treballadors, joves i sectors populars a saquejar, a buscar sigui com sigui el menjar que li arrabassen cada dia els empresaris i comerciants. Un fet que no s'atà a formalitats jurídiques, polítiques o morals, doncs són expressions crues i dramàtiques de la frustració i indignació popular.

Una altra interpretació d'aquests fets és una falsedat i es correspon amb la idealització burgesa de la història, no fem exegesi a la mort ni a la tragèdia humana però aquests

mocràtica

esclats socials confirmen en tota la seva contundència i cruesa, sense hipocresies, la frase de Marx: "La violència és la llevadora de la història".

Mai els revolucionaris davant la rebel·lia i mobilització popular podríem optar per apaivagar o intentar "enviar a casa seva" al poble, perquè només mobilitzat i construint un pla autònom hi ha garanties que les cúpules no ho releguin de les decisions fonamentals i del futur del país, del qual és el seu únic i veritable amo.

Finalment, cridem a la Plataforma de Defensa de la Constitució, a la Plataforma contra l'Arc Miner de l'Orinoco, a la Plataforma per l'Auditoria Pública i Ciutadana, a les organitzacions d'esquerra, sindicats i organitzacions populars i estudiantils, a què unitàriament convoquem un piquet-roda de premsa a la Fiscalia rebutjant la farsa de l'Assemblea Constituent.

Seguidament, considerem necessari que des del si d'aquestes organitzacions i impulsades per elles es realitzin assemblees, reunions i fòrums per la base, per discutir les accions a prendre de manera unitària, per expressar el rebuig i preparar una lluita nacional contra aquesta fraudulenta "convocatòria" burocràtica i per enfrontar l'ajust que afecta el poble empobrit.

Dissabte, 13 de mayo de 2017

Per LA PLATAFORMA DEL PUEBLO EN LUCHA Y DEL CHAVISMO CRITICO:

*Sirtra Salud Dtto Capital
Unidad Socialista de Trabajadores (UST)
SINATRA –UCV
Partido Socialismo y Libertad (PSL)
Programa "Triपालium, Memorias de la Clase"
Marea Socialista*

buscant una sortida institucional al govern de Maduro. Això, va generar la crisi de la MUD amb una ala que no acceptava esperar eleccions i una altra disposada a acatar l'imperialisme. La Mesa va acabar a gener 2017 sense acords, però el missatge quedava clar.

L'exèrcit. És un altre dels actors fonamentals en un cop d'estat, però està sent un pilar cada cop més decisiu del Govern. La política de Maduro ha estat incrementar el seu paper tant polític com econòmic. Així, dels 32 ministres 11 són militars –com ara el de Finances o el d'Alimentació-, a més del 50% de governadors dels estats. A setembre 2016 Maduro els posava també al capdavant del control de la distribució d'aliments. A nivell econòmic tenen desenes d'empreses i actuen com un autèntic holding corporatiu amb, per exemple una empresa de transport, vigilància de valors, un banc comercial, una tèxtil... i fins una envasadora i comercialitzadora d'aigua potable, tot finançat amb diners públics. I a febrer 2016, es va crear la *Compañía Anónima Militar de Industrias Mineras, Petrolíferas y de Gas (CAMIMPEG)*, que està per fora del control del Ministeri del Petrolí i del Parlament.

Per tot això, no hi ha elements que permetin parlar d'un cop imperialista. Però la situació és explosiva i freqüent amb sectors interns –com el canvi de la cúpula militar, detencions de la guàrdia nacional per la criminal repressió,...- poden decantar la situació interna del govern. **Parlar de cop imperialista només és l'espantall de Maduro per reprimir més i millor una revolta popular que l'assetja.**

3.- Maduro: repressió i Assemblea Constituent.

A desembre del 2015 Maduro perdia les eleccions legislatives. L'Assemblea Nacional passava a estar sota control de la MUD. Des de llavors, les mesures antidemocràtiques i repressives han donat un salt combinant les lleis i la repressió de l'aparell de l'Estat amb accions a barris i manifestacions protagonitzades per les forces paramilitars dels *Colectivos*.

Al maig 2016 Maduro decretava l'Estat d'Excepció i Emergència econòmica. Es militaritzava el país i el govern passava a governar per decret. Eren anul·lades les eleccions a governadors, aturada la recollida de signatures pel revocatori –contra el que determina la pròpia constitució chavista- i a març 2017, es desautoritzava el Parlament. S'obre la crisi al chavisme, que s'evidencia amb la discrepància de la també chavista Fiscal General de l'Estat.

Però **les mesures no són només per enfrontar la MUD, sinó que a**

Els nou errors de Claudio Katz sobre Veneçuela

Hi ha un important debat en l'esquerra llatinoamericana sobre què és el que passa a Veneçuela, com caracteritzar al govern cívic-militar de Maduro, el contingut de les protestes massives d'abril i maig, si hi ha una "guerra econòmica" com al·lega el govern, si en definitiva es justifica la repressió i la imposició d'un govern de facto sense parlament ni eleccions, o si cal combatre'l. L'economista argentí Claudio Katz ha fet una entrevista recent, titulada "L'aplicació de Gramsci a Veneçuela implicaria avui assumir decisions revolucionàries" (Rebelión, 6/5/2017 <http://rebellion.org/noticia.php?id=226296>). (...) Lamentablement Katz repeteix molts dels llocs comuns del chavisme i l'estalinisme llatinoamericà en relació amb Veneçuela. Vegem els nou errors més importants del que ha dit:

Error 1: "No es pot dubtar que hi ha un cop reaccionari en marxa, que combina el sabotatge de l'economia amb la violència de carrer i les provocacions diplomàtiques. Amb terminis més llargs és el mateix que va succeir amb Salvador Allende".

Resposta: Hi ha un procés reaccionari en marxa que consisteix en l'intent del govern de Maduro, davant la pèrdua de suport popular, de consolidar un règim dictatorial mitjançant l'anul·lació del parlament i la no celebració d'eleccions. Els paral·lelismes entre el Xile de 1973 i Veneçuela de 2002-2003 són adequats, perquè va haver-hi cops d'estat precedits d'aturs patronals i sabotatge de l'economia. Però la situació actual és totalment diferent, la patronal participa d'un "Consell Nacional d'Economia Productiva" amb el govern, mentre que l'escassetat i el creixement de la misèria són la conseqüència d'un ajust econòmic de terribles magnituds executat per un govern repudiat per l'enorme majoria dels treballadors i els sectors populars.

Error 2: "El rerefons obvi d'aquesta agressió és el petroli. Veneçuela és la principal reserva continental de cru i proveeix el 12% del combustible importat pels Estats Units. Per confiscar-lo el Departament d'Estat promou una situació de caos, tendent a repetir els operatius

de l'Iraq, Líbia o Panamà".

Resposta: La principal transnacional enclavada en la indústria petrolera veneçolana és Chevron. Altres transnacionals ianquis presents són Schlumberger i Halliburton. El chavisme va pactar concessions per 40 anys amb empreses mixtes on Chevron i altres transnacionals tenen fins a un 40% de la participació accionarial. El saqueig del petroli veneçolà per part de l'imperialisme ja és un fet.

Error 3: "(Els mitjans) acusen el govern de qualsevol arbitrariedad, ometent que el gruix dels assassinats afecta militants del chavisme".

Resposta: L'enorme majoria dels més de mil ferits, dels centenars de detinguts, molts d'ells processats per tribunals militars, i les desenes de persones assassinades en l'últim mes, no són "militants del chavisme" sinó persones que protesten contra el govern o participen en saquejos, tal com reflecteix l'informe de la Fiscalia General del 4 de maig.

Error 4: "Avui Veneçuela és la principal trinxera contra Trump. El seu programa de sotmetre la regió començant pel mur a Mèxic, passa per la confiscació del petroli veneçolà".

Resposta: El govern de Maduro va presentar a Trump com "el mal menor" davant la candidatura de Clinton. Després del triomf del magnat, (...) Aquests mateixos mitjans van criticar la marxa de dones de l'endemà (...) Maduro ha dit que Trump és víctima d'una "campanya d'odi" dels mitjans ianquis, i s'ha referit a ell com el seu "amic" i "camarada". A això és el que Katz anomena "la principal trinxera contra Trump"!

Error 5: "... (hi ha una) gran decisió de Maduro de resistir. A diferència de Dilma o Lugo, no es rendeix. Aquesta fermesa explica l'odi dels poderosos de la regió".

Resposta: La dreta regional i mundial aprofita el desastre del chavisme per fer campanya contra el socialisme i l'esquerra. No ajuda el fet que molts autodenominats socialistes o gent d'esquerres defensin els crims econòmics i polítics de Maduro contra el poble treballador. Però no tot és "odi"

en les elits contra Maduro. La seva inclinació sense límits al pagament del deute extern, costi el que costi, ha portat al fet que fins i tot al diari ianqui *The Washington Post* hagi qualificat l'abril passat al govern de Maduro com "La revolució socialista favorita de Wall Street". (...)

Error 6: "(El govern) en la duríssima confrontació de l'últim any no va apel·lar al poder comunal i, en absència d'aquest suport, el poble prendrà distància".

Resposta: És a l'inrevés. El poble ha pres distància del govern corrupte, venut i ajustador, i va canalitzar el seu vot de càstig a través del centredreta opositor, donant-li la majoria del parlament el 2015. (...) Respecte al "poder comunal", és simplement un apèndix del vell Estat burgès, controlat i dirigit pel PSUV, els ministeris i els militars.

Error 7: "El més greu és la tolerància de la corrupció i sobretot de la fugida de capitals. No expropien als empresaris que provoquen el col·lapse de l'economia amb manipulacions de les divises i els béns importats".

Resposta: La principal manipulació de les divises consisteix a mantenir diverses taxes de canvi oficials i una taxa paral·lela amb una disparitat monstruosa, per alimentar deliberadament la corrupció de la burocràcia, la boliburguesia i fer clientelisme amb sectors de la burgesia tradicional. Més que tolerar la corrupció, la incentiven amb tot.

Error 8: "L'única forma de vèncer a la dreta és transformar el discurs socialista en fets. En les situacions límits i enfront de l'abisme el projecte bolivarià pot renèixer amb un perfil més radical".

Resposta: El govern de Maduro és un govern burgès que no sorgirà com un "au fènix socialista" de les seves runes. Ni vol ni pot fer-ho. En canvi, cada vegada va més cap a la dreta: suspensió de garanties constitucionals, anul·lació del parlament, militarització dels carrers, lliurament de concessions megaminereres a l'imperialisme, retallada brutal del consum per pagar deute, ús de paramilitars, ús de tribunals militars contra centenars de civils, convocatòria a una Constituent corporativa amb delegats designats per organismes

Veçuela

controlats pel PSUV. Aquesta és la realitat, que no canviaran els "consells" de Katz o d'altres intel·lectuals chavistes.

Error 9: "... el perill actual més important de les postures sectàries es verifica a Veneçuela. Alguns fan causa comuna amb la dreta en la crítica a Maduro. Repeteixen les mateixes acusacions dels mitjans de comunicació hegemònics o recorren a despistades comparacions amb Gadafi i Hussein. No exposen els seus qüestionaments des d'un terreny de lluita comuna contra el cop. Aquí convé recordar el rebuig total de Gramsci a la teoria del social-feixisme, que en la seva època equiparava a Hitler i Mussolini amb els adversaris socialdemòcrates. Igual que Trotsky promovia estratègies de front únic contra la dreta, que són vitals en el context actual de Veneçuela".

Resposta: Com hem vist, el més semblant a un "cop" a Veneçuela, on els militars ocupen un rol de direcció al govern, és l'ofensiva repressiva de Maduro. Seria sectari que l'esquerra es negués a reconèixer les legítimes aspiracions de milions de treballadors i joves que lluiten contra Maduro, només perquè la principal direcció política opositora és de centredreta, (...) Des d'una oposició d'esquerres (...) es pot enfrontar a la MUD, com de fet es fa. La MUD busca una sortida negociada i electoral que apuntali una futura "governabilitat", el seu programa econòmic implica la continuïtat del saqueig i la subordinació als EUA. El Partit Socialisme i Llibertat (PSL) crida a unificar a l'opositoria d'esquerres i als activistes de la base chavista (...) per aixecar una alternativa política amb un programa obrer i popular per sortir de la crisi. (...)

Extractes de l'article de Simón Rodríguez Porras
Partit Socialisme i Llibertat (PSL)
Text complert a: <http://luchainternacionalista.org/spip.php?article3116>

l'anul·lar les eleccions sindicals (especialment la dels treballadors del petroli, un sector clau on la burocràcia té totes les de perdre) i endurir les condicions per presentar-se els partits, només colpeja l'esquerra. Organitzacions com la secció veneçolana de la UIT-QI, el Partido Socialismo y Libertad (PSL) que tenia legalitat i havia

bon nombre d'exministres de Chávez es van desmarcar del govern, ara són sectors chavistes crítics els qui el denuncien obertament i es manifesten en contra. **El nostre partit també la rebutja i s'ha negat a donar cobertura a la maniobra de la Constituent amb la nostra participació.**

concorregut a eleccions, ara no ho pot fer, així com el Partit Comunista de Veneçuela, o Marea Socialista –sector crític del propi chavisme–, de manera que **l'oficialisme queda com a única opció davant la MUD.** A la vegada incrementa el nombre de civils detinguts en mobilitzacions o fins i tot a les cues de distribució d'aliments, que qualificats de "terroristes" passen a tribunals militars –contra la mateixa Constitució de 1999–, mentre es multipliquen els acomiadaments al dictat del *Consejo de Economía Productiva* i els morts –que es comptabilitzen sobretot a les files populars –hi ha 75 morts en total des de l'abril, dels quals 8 de les forces repressives.

En aquest marc, a què respon la convocatòria de **l'Assemblea Constituent?** En mig de la gana i la repressió? Sense partits, sense aprovar ni la convocatòria ni referèndum, amb la meitat dels participants elegits per quotes pel chavisme... per refer una Constitució també chavista que s'està incomplint sistemàticament? **Només és l'intent de Maduro de tractar de sortir de la seva crisi i de trencar l'aïllament. Però aquest s'incrementa:** si el desembre un

4.- El caràcter de les mobilitzacions.

La situació de Veneçuela no és nova: ha anat agreujant-se i sistemàticament el PSL ho ha denunciat. Però alhora rebutjava participar de les mobilitzacions de 2014 que esperonava la MUD contra el Govern: no eren les nostres reivindicacions ni la nostra gent i de cap manera volíem donar suport a una sortida per la dreta. També vam denunciar les mobilitzacions i el lockout patronal de l'octubre 2016 (Declaració en <http://laclase.info/content/el-psl-no-apoya-el-llamado-a-paro-de-la-mud-que-se-vaya-maduro-con-la-movilizacion-obrera-y-popular-no-a-las-negociaciones-con-el-gobierno-el-vaticano-unasur-y-los-expresidentes/>).

Però a partir d'abril, s'ha produït un canvi en el caràcter de les mobilitzacions. Són els barris populars i sectors obrers els qui omplen carrers, molts que fins ara havien estat amb el chavisme, com El Valle, 5 de Julio a Petare i Baruta a Caracas; tot el sud de la ciutat de Valencia, a Carabobo, en el centre del país, va estar més d'una

setmana insurreccionat; en els estats fronterers amb Colòmbia, Táchira i Mérida, es van produir *pilladas* a San Cristóbal, i a poblacions camperoles com Santa Cruz de Mora. Hi va haver saquejos i violents xocs amb la policia a barris com La Isabelica, San Blas, Los Cedros, los Guayos o Tocuyito,.... Les reivindicacions són sobretot aliments i medicines, resultat dels plans d'ajustament i el pagament del deute. A Maracay, per exemple, un grup de joves va participar amb un cartell que deia "Ni MUD Ni PSUV, Somos los de abajo que venimos por los de arriba". Aquesta sí que és la nostra gent, i el PSL està amb ella.

D'altra banda, la MUD de la burgesia i lligada estretament a l'imperialisme, òbviament no crida a derrotar l'ajustament, ni qüestiona els pagaments del deute. Al contrari, hi col·labora des del *Consejo* i vol que s'aprofundeixin les mesures. Així que de cap manera responen a les mobilitzacions.

Per això cal constituir una plataforma que agrupi a totes les esquerres, chavistes o no. Així va néixer la *Plataforma del pueblo en lucha y del chavismo crítico*, que recentment rebutjava la convocatòria de l'Assemblea Constituent (veure requadre pàg 8-9) i cridava a agrupar-se a les diferents plataformes d'esquerres que lluiten. Perquè és l'únic camí que pot donar sortida a les necessitats populars amb un pla econòmic d'emergència que deixi de pagar el deute per atendre les necessitats d'aliments i medicines, des d'un govern dels treballadors.

5.- Encara una reflexió però... i si guanya la dreta?

També hi ha companys que pensen que és perillós donar suport a les mobilitzacions perquè encara que tinguin raó, poden representar el retorn de la dreta. És la teoria del

Si l'esquerra s'identifica amb un Maduro odiat per la majoria, no només l'arribada de la dreta es farà inevitable sinó que la reconstrucció d'una alternativa d'esquerres trigarà una immensitat. El que cal, **perquè no volem que torni la dreta**, és oferir una proposta clara, que és el que fan els nostres companys i companyes del PSL. La seva política no és que marxi Maduro per anar a eleccions com vol la MUD. El que estan impulsant és una **participació a les mobilitzacions independent d'ella i l'impuls d'assemblees de barri i fàbrica** per a que la sortida respongui a les necessitats amb un **Pla d'Emergència Obrer i Popular** (sous iguals a la cistella familiar bàsica; repatriació de capitals; petroli 100% estatal, no pagament del deute per atendre alimentació i medicaments, nacionalització de la banca). I com sabem que això no ho farà ni Maduro ni la MUD, cal una sortida per l'esquerra, **reunint les forces polítiques** en una **Plataforma** que avanci junt al moviment cap a un **Govern de Treballadors**.

mal menor. Però qui determina quin és el "mal menor"? Qui pot decidir per un poble què ha d'aguantar o què no, segons la ideologia dels qui estem lluny? És molt trist castigar un poble des de la distància donant suport als qui els fan passar fam o els reprimeixen a sobre dient que "és el menys dolent per a ells". Aquest ha estat el paper de l'esquerra internacional -impulsat pel propi Chávez- davant la revolució siriana que ha considerat que el poble sirí havia d'aguantar fam i tortures perquè si no potser venia l'islamisme... Esperem no repetir-ho ara amb el poble veneçolà.

El que és segur és que si segueix Maduro, continuarà la fam i la repressió i tornarà la dreta al poder.

29/06/2017

Lluita Internacionalista

